

Sag vil kunne føre til Anvendelse af de konstitutionelle Midler, som dog ikke skulde være dagligdags Redskaber i det politiske Liv. Vilde dette være heldigt? Vilde det være heldigt, hvis et Spørgsmaal som dette, om hvilket det jo maa erkjendes, at det langt overveiende Antal af det danske Folk ikke er i Stand til at danne sig nogen fikker, paa nærmere Undersøgelser begrundet Mening, kastes ud paa Valgtribunerne rundt om i hele Landet? Er dette et Thema, som man virkelig for Alvor kan ønske, at vore Bølgere skulle beskæftige sig med — dette, hvorvidt Sukkerfogeriet paa St. Croix er blevet anlagt paa den rette Maade, om Kontrolten har været hensigtsmæssig og omhyggelig, eller om Loven af 1876 bemyndiger Regjeringen til at udbetale større eller mindre Beløb, om Sukkeret skal dyrkes paa den ene eller anden Maade, om Planterne ere de rette Folk til at tumle med Kolonialkassens Midler, om Arbejderregulativene give den bedste Ordning af Arbejderforholdene osv.? Er dette Spørgsmaal, om hvilke det virkelig kan antages, at danske Bølgere ville kunne tilegne sig nogen sikker Overbevisning, der kan tillade dem at dømme mellem de stridende Parter? Eller maa det ikke snarere erkjendes, at selv Medlemmerne af dette Thing og de ærede Medlemmer af Udvalget, der have haft saa rig Seilighed til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og som dog medbringe ganske andre Forudsætninger til dets Bedømmelse, at selv disse Medlemmer staa lige overfor de vestindiske Forhold med en Beslagelse over, at de savne tilstrækkelige Oplysninger? Hvad vil Følgen da blive, hvis et saadant Spørgsmaal som dette kastes ud paa Valgtribunerne? Sa, hvad kan det blive Andet, end at man under det vestindiske Flag vil søge at føre sine gamle Principer i Striden og mene, saaledes som det ærede Medlem, der er Ordfører for det relative Flektal, betegnede det, at det, der er foregaaet i Vestindien, er en „Gudsseier“-Kamp. Det er virkelig for Alvor blevet sagt her, at Planterne i Vestindien ere „Gudsseiere“, og allerede i dette Udtryk ligger en Forjættelse om, at en stor Mængde Talere paa landlige Møder ville søge at vinde den menige Almue for deres Meninger ved at betegne Planterne i Vestindien som et Gudsseierparti. Man oplever jo mange mærkelige Ting i Retning af at flytte Begreber, som kun tilhøre en vis Tid og visse Forhold, over paa andre Tider og andre Forhold; det er ikke ret længe siden, at jeg t. Ex. overraskedes ved at læse i et folkeligt Blad, at Erik Slipping var bleven myrdet af „Gudsseierpartiet“. Det er muligt, at man kan finde paa for Alvor at paa staa, at Planterne i Vestindien ere Gudsseiere, og man vil saa maasse møde fra den anden Side med den Paastand, at Planterne ere Gaardmænd og Negerarbejderne Husmænd, og det vil da blive en meget lidlig og opløstende Kamp, som vil blive ført. Er dette virkelig et

af de Themaer, om hvilket en Forsamling, som fører en stor politisk Kamp, kan ønske, at den danske Valgmasse skal sættes i Bevægelse? Jeg kan ikke tro det, og det forekommer mig, at man ikke kan, og at man heller ikke bør lulle Dinene for, at en Optræden, hvorved dette Spørgsmaal kastes ud paa Valgtribunerne, kan ogsaa paa mange andre Maader faae Konsekvenser, som man senere dybt vil beklage. Jeg kan derfor ikke Andet end ønske, at der i det sidste Dieblis maatte kunne vise sig nogen Mulighed for at undgaa denne Kalamitet — en Kalamitet baade for Vestindien og for os selv. Nu synes det mig imidlertid, at der i disse Dages Forhandlinger dog er kommet forskellige Punkter frem, som kunde give nogen Tilknnytning for et saadant Haab. Jeg skal først og fremmest nævne, at den ærede Finansminister har i den Erklæring, som han igaar afgav i Indledning til sit Foredrag, ytret, at, med Hensyn til de Betæneligheder, som det af mig repræsenterede Mindretal har antydnet i sin Betænkning, vilde han sige, at han „vilde kunne have gaaet meget vidt i Indrømmelser i Retning af Ændringer i Forslaget, naar kun det Væsentlige kunde naas, nemlig hurtig Hjælp“. En saadan Udtalelse har ikke tidligere foreligget fra den ærede Minister, og jeg vil tilføie, har den ærede Minister ikke havt Anledning til at afgive, da jeg med ham deler den Anskuelse, at en Konference med Udvalget paa Sagens daværende Trin vilde have viist sig frugtesløs. Men nu foreligger altsaa en bestemt, klar og udtrykkelig Tilfjendegivelse fra Ministeriets Chef om at ville gaa meget vidt i Indrømmelser, for at fjerne de finansielle Betæneligheder, som Loven kunde give Anledning til, naar kun Hovedhensigten, nemlig den hurtige Hjælp kunde opnaas. Et andet Punkt, som ligeledes er kommet frem under Debatten, medens det er mindre stærkt betonet i Betænkningerne, er det Forhold, hvori mange ærede Medlemmer tro at burde stille den oprørste Bevægelse den 1ste og 2den Oktober til Spørgsmaalet om den Hjælp, Den skal have. Min Opfattelse af Spørgsmaalet er, at, hvorledes end Dommen om dette Oprør, om dets Anledning, dets Udsvikling, om de militære Foranstaltninger, som Autoriteterne have truffet for at hindre det, og dets umiddelbare Følger falder ud, hvor: den ikke komme i nogen væsentlig Betragtning, naar Spørgsmaalet er om at oprette de store Tab, som ved disse Bevægelser er tilføiet Den. Men jeg erkjender paa den anden Side villigt, at der paa dette Punkt er Noget, som maa opfordre os til at ønske den yderst mulige Klarhed. Jeg har vel det Indtryk, at ærede Medlemmer ere noget vel tilbøjelige til at bedømme den Optræden, som Regjeringsmyndighederne paa St. Croix have valgt, med den sikre No og overlegne Kritik, hvormed man saa ofte under ganske rolige Forhold dømmer om den, der med fort Varsel og omgivelser af de